

INDO-CHINOIS

8° Indo chin
P. 0 ca 1985

Xuất bản
Thanh - Hoán chùa Phụ - Long
Thanh Điện Dương Gia chùa Vị - Xuyên
NAM-DINH

藥師本願功德經演音

17.906

IN TẠI NHÀ IN
TRUONG-PHAT
40, Phố Hùng-Sát
NAM-DINH

1982

Dịch giả
Trần - Bảo
chùa Từ - Yên
HÀ - NAM

Xuất bản
Thanh - Hoán chùa Phụ - Long
Thanh Điện Dương Gia chùa Vị - Xuyên
NAM-DINH

藥師本願功德經演音

IN TẠI NHÀ IN
TRUONG-PHAT
60, Phố Hàng-Sắt
NAM DINH

1932

Dịch giả
Trần - Bảo
chùa Từ - Yên
HÀ-NAM

TỰA

Thiết tưởng Phật-giáo nước ta, thịnh hành nhất đời Lý đời Trần, mà những đời ấy, cũng là thái-bình thịnh-trị ở lịch-sử nước ta, trên tự thiên-tử dưới đến thứ-nhân, ai cũng mộ đạo tu-hành, minh-tâm kiến-tính, còn ai không tu chẳng nữa, cũng biết giữ tính nhân-tử, tránh điều tội lỗi, chẳng thể mà thời kỳ ấy biết bao người anh-hùng hào-kiệt, tiết-nghĩa hiên-lương, đó chẳng phải là Phật-giáo cũng ngầm giúp cho vương hóa lắm ru, song xét ra Phật-giáo vẻ-vang, nhân-tâm thuần-thiện như thế, chẳng qua cũng nhờ ở hán học thịnh hành đó thôi, vì hán học có rồi rào, nên chúng nhân mới hiểu ý nghĩa nhiệm mầu trong kinh sách, vì có hiểu nghĩa kinh sách, nên mới biết đường chính phải tu, nẻo tà phải lánh, tới nay xem ra, thời rừng phúc tiêu điều, bề tham đầy rẫy. Phật-giáo đối với bậc tân học trong quốc dân, hình như có tư tưởng hoài nghi, ít ai sùng bái, tuy có số đông người vẫn cùng rạng tu trai, nhưng chẳng qua chỉ vì cầu ranh lợi, hay liến độ gia thân, hoặc nhượng trừ tai ách, thậm chí hay làm những điều phi nghĩa, rồi tưởng đem chút lễ mọn, đến cửa Phật tiền, mong giọt nước cảnh rương để tẩy trừ nghiệp chướng, như thế chỉ là sùng thượng về đường vật chất, chứ không phải tôn kính về nghĩa tinh thần. ấy chẳng qua cũng chỉ vì hán học hầu tàn, chúng nhân không hiểu giáo lý đó thôi, nay muốn cho Phật giáo nước nhà trừng hưng, nhân tâm hướng thiện, trước nên đem kinh sách chữ hán, phân rịch ra quốc văn, để lưu thông bách tính, vì thế công việc khởi hành, trong phái Lục-hoà, chúng tôi, lựa chọn bộ kinh Dược-Sư trước đem riên rịch, theo lối văn vần, để mong ai xem dễ hiểu, nhưng lại e sức học thô sơ, lời văn non nớt, trước bậc thượng đức trung lưu, thì nhân mạt khách, chắc không khỏi câu mắt thợ mua riều, nhưng song nghĩ nghìn nhận non cao, trước nên một giọt, tới nay là muôn, mong cây những ai nên chúng tôi ước ao, những bậc túc đức cao tăng, cùng người thanh gốc tu Phật-tử chúng nên khóa thành ích kỷ, mở cửa lợi tha, hiệp lực đồng tâm, vun bồi gốc đạo, gia công phiên rịch, góp sức góp tài, ngõ hầu từ nay kinh sách quốc âm lần lượt ra đời, chúng nhân, nhân đó, mà hiểu nghĩa bác-ái từ-bi, thanh-tâm thiếu-rục, thời trong đời tượng qui lại thấy hội Linh-Son, bản nguyện Lục-hoà mong cho trọn vẹn, nay kính tựa.

LỤC-HÒA TỊNH LŨ

Ngày tự lực mùa hạ năm nhâm thân

娑姿非是久居城
預向空門轉大經
二六願王消罪垢
三千化佛鑑虔誠
南闍福果於中秀
西竺蓮花此際馨
解結消災增延壽
福基命位保安寧

Diễn nghĩa.

Vững vàng chi chốn Sa-Bà ?
Cửa thuyền nên mượn Đa-la tụng trì.
Mười hai thần tướng yêu vì.
Tạm-thiên hóa phật đồng thi chứng minh.
Giới nam phúc quả viên thành,
Hoa sen Tây-trúc ngời mình hương bay.
Oan kia đã có chủ này,
Phúc cơ mạnh vị vững tầy Thái-sơn.

KINH DƯỢC-SƯ DIỄN ÂM

— ॐ —

Ta nghe xưa đức Bạc-già,
Một thời su hóa gần xa kinh kỳ.
Quảng-nghiêm nọ một khi dừng bước,
Cùng tử-khiêu sau trước tám nghìn.
Kê ngôi Bồ-tát vô biên,
Ba nghìn có lẽ quốc-vương đại-thần.
Cùng Cư-sĩ nhân-phi nhân-đẳng,
Số vô vạn nói chẳng xiết đầu.
Điều là vậy bọc trước sau.
Chờ nghe phát thuyết pháp mẫu Đa-la.
Ông Vương-tử tên là Thất-ly.
Thừa uy thần thiên tử tòa ngay.
Sấm sanh xiêm áo đổi thay.
Méch vai bên hữu chân dầy trút ra.
Mặt hướng đức Bạc Già làm lễ.
Lòng chân thành mới kê nhỏ to.
Rằng xin phát thuyết pháp cho.
Dược-Sư công đức duyên ro thế nào.
Mong cầu nghiệp chướng tiêu hao,
Lợi đời tượng qui biết bao hữu tình
Phật thấy có lòng thành mới chỉ.
Hay lắm rồi Thất-ly con ơi.
Người hay thương xót cõi đời.
Khuyên mời ta nói những nhời huyền vi.
Giây ràng trời cử di sạch sẽ.
Cho hữu tình mát mẻ an vui.
Kỷ nghe người phải nhớ lời.
Trùng tâm để thính ta thời bảo ngay.
Ông Thất-ly liền ngay vâng dạ,
Lạy Phật rằng con đã vui nghe.
Phật mới bảo rằng kia Đông-độ.
Cách đây chừng vô số Hằng sa.
Có bầu thế giới bao la,
Lưu-li là đất, Phật là Dược-Sư.
Đức Phật ấy chứng rư mười hiệu,

Ngôi Bạc-già còn thiếu chi đâu.

Vốn hành Bồ-tát đã lâu.

Có mười hai nguyện đề sau kinh này.

Cho hậu thế đời nay mọi kẻ,

Có nguyện gì đều sẽ như ý.

1° Nguyên thứ nhất ta khi thành phật.

Thân quang minh sáng rực bốn bề.

Khắp miền thế giới cao đê.

Ba mươi hai tướng đề huề chúng sinh.

Tám mươi giống tùy hình pháp thể.

Khiến hữu tình mọi kẻ như ta.

2° Nguyên thứ hai ta mà đặc đạo,

Thân lưu-li minh hảo trong ngoài.

Sạch lâu chẳng chút uế ôi,

Rộng bề công đức an vui vững vàng.

Lại riêm võng, trang nghiêm rực rỡ,

So giảng, giới, cũng chứa thắm dầu.

Soi cho những kẻ tối sâu,

Nhờ uy quang ấy mọi màu tỏ ngay.

Tùy ý muốn làm nay mọi việc,

Khắp mọi loài sự nghiệp đều nên.

3° Nguyên thứ ba ta lên Tát-Đỏa,

Lấy vô biên trí tuệ điều đình.

Khiến loài thế giới chúng sinh,

Mọi đồ thụ dụng tùy tình thiếu chi.

4° Nguyên thứ tư ta khi thành đạo,

Bằng hữu tình diên đảo tà mê.

Khiến cho an trụ bồ-đề,

Ví hành độc giác, mọi bề giúp nên.

5° Nguyên thứ năm sau bèn đạo quả,

Bằng hữu tình ở cả đạo ta.

Tu hành cẩn thận nết na.

Trước cho bất khuyết sau ba giới liền.

Vì có kẻ phạm bên giới ấy,

Nghe tên ta lại thấy vẹn tuyền.

Trước là thanh tịnh chư duyên,

Sau không sa dọa những miền hàn băng.

6° Nguyên thứ sáu sau bằng thành phật.

Loài hữu tình bệnh tật ai ai.

Xấu hèn mù mắt điếc tai,
Những loài cảm ngộ lại thai lưng gù
Cả bạch lại cuồng ngu mọi kẻ,
Nghe tên ta đều sẽ an lành.

Trước là vện đủ chư căn.
Sau là tật bệnh cách mình xa xa.

7. Nguyên thứ bảy sau mà đặc đạo,
Loài hữu tình bệnh não bơ vơ.
Không ai nâng rắc sớm khuya,
Không thầy không thuốc không bề tựa nương.
Ấy những kẻ lấm đường khổ sở,
Đem hiệu ta xưng ở bên mình.

Vì dù nghe lỗ phân minh.
Hết trừ mọi bệnh thân mình an ngay.

Đủ gia quyến của nay phong túc,
Dần dà rồi nên bậc Như lai.

8. Nguyên thứ tám một mai thành đạo,
Nữ nhân nào phiền não yếm li.

Lòng cầu bỏ nữ thân đi.
Nghe danh hiệu đoạn tức thì chuyển ngay.

Trượng phu nam tướng đổi thay,
Bồ-đề vô thượng có ngày nguyện nên.

9. Nguyên thứ chín ta lên chính giác,
Khiến hữu tình giải thoát lười ma.

Mọi đường ngoại đạo gian tà,
Đường rừng ác kiến ví sa đọa vào.

Ta dắt dúi đường cao chính kiến,
Quả Bồ-đề chóng khiến thành ngay.

10. Nguyên thứ mười ta ngày thành đạt,
Loài hữu tình vương pháp phạm can.

Trời cùm đập đánh chao chau,
Hoặc nên tù ngục hoặc nên gia hình.

Lại còn những thảm tình mọi nỗi,
Sầu não cùng tội lỗi khổ thay.

Tên ta nghe thấy có ngày,
Oai thần phúc đức ta nay giúp liền.

Đều là giải thoát chư ruyền,
Bao nhiêu tội khổ sạch liền như chơi.

11. Nguyên mười một sau đời lai thế,

Chứng Bồ-đề ta kể cho nghe.
Những loài đói khát thăm thê.
Vì đường ăn uống dựng nghề dan phi.
Danh hiệu ta một khi chuyên niệm,
Trước ta cho riệu soạn trân hào.
Sau cho pháp vị thanh cao, /
Mọi đường an lạc đường nào cũng lên.
12 Nguyên mười hai ta liền lại kể,
Sau ta thành pháp thể Như Lai.
Những loài đói rách tả tơi,
Áo quần chẳng có muỗi ruồi nó bâu,
Lại còn rét nóng mọi mầu,
Đêm ngày khổ não kể đau cho cùng.
Danh hiệu ta ví bằng nghe được,
Cầu thụ trì như ước được ngay.
Ví rừ lòng muốn áo nay,
Ta cho thượng riệu áo này đẹp ghê.
Lại cho của báu bề bề,
Hương hoa phấn sáp mọi nghề vui chơi.
Tùy lòng muốn ta thời cho đủ,
Thất - lợi này giao chủ lưu - ly.
Người hành Bồ - tát trước khi,
Phát mười hai nguyên huyền vi đó mà.
Này lại kể người ra đại nguyện,
Nước phật kia minh hiển biết bao.
Kiếp này ta nói hết sao,
Ví rừ kiếp nữa nói nào có xong.
Nước phật ấy sạch trong bằng phẳng,
Không nữ nhân cũng chẳng nào sâu.
Ác ranh tiếng chẳng thấy đau.
Lưu - ly dưới đất trên dầu kim cương.
Thành quyết nọ miếu đường đâu đấy,
Thất bảo kia đều thấy hiện thành
Cũng như Cực-lạc rành rành,
Trang nghiêm công đức chút tình chẳng sai.
Nước phật yã có hai Bồ-tát,
Nhật quang cùng ranh đạt Nguyệt quang.
Những ngôi Bồ-tát vô biên,
Ngôi này thượng thủ ở trên dầu hàng.
Rồi cũng bỏ chuyển sang phật sử.

Hết cả đều chuyên giữ phép hay.
 Cho nên Thất-Lị con này,
 Hiếu trung nam tử thảo ngay đàn bà.
 Chóng nên nghe lấy lời ta,
 Nguyên sinh nước ấy thật là tốt hơn.
 Đức Đăng-Giác thế tôn khi ấy.
 Lòng hân hoan lại dạy Mạn-thù.
 Ở đời lắm kẻ sinh ngu,
 Không tin quả báo bòn su ở đời.
 Lòng chẳng muốn cho ai một tý.
 Khuyết tin cần vô chí ngu dần.
 Đầy nhà của chất ngoài sân,
 Xiêng năng giống giã gia nhân giữ gìn.
 Vì có kẻ đến xin đến mượn,
 Thời xa xăm mặt vượn chẳng tươi.
 Không dừng mà phải cho người.
 Đan như cắt thịt ra thời tiếc thay.
 Lại có kẻ xên này mới lạ.
 Chứa tiền tài chỉ để mà trông.
 Mình còn chẳng dám tiêu dùng,
 Hưởng chỉ cha mẹ mấy cùng người xin.
 Ấy những kẻ căn duyên là thế,
 Khi mạnh chung tội thể nan đào.
 Hoặc nơi ngã quỷ đoạ vào,
 Hay thai súc vật chốn sao cho dành.
 Vì người ấy viên sinh tức thế,
 Đã từng nghe giáo thể Lưu-Lý.
 Bấy giờ mắc phải nạn nguy,
 Bỗng đâu nhớ đến tức thì niệm ngay.
 Liền lại được chốn này mãn kiếp,
 Sau sinh làm nghĩa hiệp giai nhân.
 Biết xưa mình lắm tội tình.
 Kiếp này nghĩ đến dùng mình chẳng vui.
 Chỉ tán thán những người thí giả,
 Rầu bao nhiêu cũng chẳng tiếc gì.
 Vì xin dầu mục tứ chi,

Đem cho cũng được hưởng chi tiền tài.
 Nay Thất-ly những loài nhân đạo.
 Có học hành thụ giáo Như-lai.
 Hoặc là hủy giới phá trai,
 Không chăm chính kiến bỏ hoài đa văn.
 Lời phạt tổ khuyên răn trong sách.
 Những tù mờ ngỗ nghịch biết chi.
 Vì rù có chút linh tri,
 Đem lòng kiêu ngạo thị phi mọi người.
 Bảo chính pháp là lời ma quỷ
 Thật loài ngu chăm, chỉ thói tà.
 Hại lây đến cả người ta,
 Hang sâu hố lửa phải sa đọa mình.
 Bằng có kẻ hữu tình nào đó,
 Nghe thấy tên phạt tổ Lư-ly.
 Rất trừ những tính đản phi.
 Tu hành thiện pháp có khi khỏi liền.
 Vì có kẻ còn chuyên tính rữ,
 Bản nguyện kia ta tử cho cùng.
 Nghe rồi chốn ấy mạnh chung.
 Lại sinh làm đấng hiệu trung rịu ràng.
 Rồi bỏ cả gia đường chẳng đoái.
 Phép như lai chỉ mãi tu hành.
 Được toàn chính kiến đa văn,
 Chẳng kiêu chẳng ngạo chẳng gần ma meo.
 Đã hay tỏ nghĩa u huyền,
 Thời ngôi Bồ-tát công viên có ngày.
 Phật lại bảo này này Thất-ly,
 Loài hữu tình đồ kỵ chua ngoa.
 Khen mình mà hủy người ta.
 Mạnh chung kẻ ấy phải sa ba đường.
 Trăm nghìn thừa thán đương tội nghiệp.
 Mãn tội rồi hóa kiếp ngựa trâu.
 Roi đòn đôi khát kiệt dầu,
 Trên khô chở nặng dưới sâu kéo cày.
 Hoặc làm kẻ ăn mày bần tiện,
 Nỗ lệ người sai khiến ngược xuôi.
 Thân ngày nào được hăn hoi,
 Được-sư danh hiệu xưa thời hoặc nghe.
 Nay ước niệm quay về qui Phật,

Nhờ uy thần khỏi sạch được ngay.
Chư căn thông lợi ai tầy,
Hằng cầu thắng pháp gấp rầy thiện nhân
Rất ma quyến tan lành thói dốt.
Sòng não phiền giải thoát không vương.
Sống giả bệnh thác mọi đường.
Ưu sầu khổ não không thương chẳng phiền.
Gọi Thất lý phát liền lại bảo,
Loài hữu tình tụng đấu lẫn nhau.
Dựng lên não loạn đối đầu,
Vị thân ngữ ý lăm câu chẳng lành.
Thuần những sự dân manh ác hại,
Triệu sơn lâm cũng vái quỷ thần.
Lại rừng huyết nhục sinh linh,
Tế thờ La-sát vẽ hình người ta
Lấy chú thuật nguyện thề thi quỷ
Mạnh căn kia một tí không còn.
Hữu tình mọi kẻ con con.
Bằng hay nghe hiệu Thử-Tôn kinh này
Thời mọi sự khỏi ngay không hại.
Mà kẻ kia lại cái lòng lạnh.
Yên vui lợi ích trong mình,
Không dưng hiềm hận cực tình hoan ngu.
Của thụ rụng sinh ư hỉ tức.
Không xâm lãng nhiều ích vẹn tuyền.
Rồi phát lại bảo liền ông Mạn,
Bốn chúng kia bề bạn tu hành.
Hoặc là nam-tử nữ-nhân,
Có lòng chịu giữ tám phần trai nghi
Hoặc một năm hoặc khi ba tháng,
Chăm học hành tỏ ràng thiện căn.
Ấy là những kẻ quý nhân.
Muốn sang Cực-Lạc nấp chân Ri-Đa.
Bản nguyện ấy hoặc là chưa định.
Dược-Sư danh tâm định nhĩ đề.
Đến khi trăm tuổi gần kề,

Tám ông Bồ-lát rước về thành thời.

Ông Sư-Lợi cùng thời Thế-Chí,
Đức Quan-Âm vô-á bao-hoa.

Dược-Vương Dược-Thượng dò mà,
Cả ông Ri-Nặc đứng xa trở đường.

Mọi hoa báu trông nhường tạp sắc,
Bỗng thấy mình tức khắc sinh thiên.

Tuy rằng vui thú cõi tiên,
Thiện căn khi trước liền miền còn dài.

Chẳng sa dọa vào loài ác quỷ.
Ngôi Luân-Vương chính trị cõi đời,
Thi hành oai đức các nơi.

Lấy mười thiện đạo giầy loài nhân gian,
Hoặc làm kẻ La-môn giàu có.

Kẻ tiền tài thương khổ mấy muôn,
Trông người đoán chính vào khuôn.

Kẻ bề quyền thuộc bà con đông nhiều,
Thông minh có lực thao cũng sẵn.

Lục sĩ kia sức mạnh kém gì,
Hoặc là có kẻ nữ nhi.

Dược-Sư danh hiệu một khi nghe tường.

Đêm ngày những chাম thường niệm phật.
Chắc thân sau nữ chất được trứ.

Mạn-Thủ này phật Dược-Sư.
Bồ-Đề bản nguyện quan chư hữu tình,

Thấy mọi kẻ chúng sinh bệnh khổ.
Hoặc gãy còm mọi chỗ can tiên,

Hoặc là hoàng nhiệt chẳng điều,
Hoặc búa yếm mị hay liều thuốc mê.

Hoặc đoán mệnh số về âm phủ,
Hay mệnh còn hoạnh tử dò thời.

Muốn cho mệnh ấy được hồi.
Tiền trừ bệnh khổ cầu thời được lên.

muốn địa Thế tôn liền nhập,

Gọi là trừ tặc bệnh chúng sinh.
Định kia khi bất thành linh,
Bồng đầu nhục kế quang minh nói rằng :
*Nam mô Bạc-già Phật để, bệ Sai xã, lũ rô bệ lưu ly, bát
lạt bà, hát la xà rã, đất tha yết đá ra, a la hát để, tam
riều tam bột đà ra, đất diệt tha.*
Âm bệ sai thệ, bệ sai thệ, bệ sai xã, tam một yết để sa ha.
Hào quang thuyết vừa xong chủ ấy.
Đại địa kia bỗng thấy nổi dưng.
Hào quang rực rỡ tứ tung,
Những loài khỗ não thung dung yên hàn.
Mạn-thù a thiện nam tín-nữ,
Vì bệnh nhân chuyên giữ một lòng.
Mọi đồ gìn giữ sạch trong,
Cái ăn thức uống hoặc rừng nấu sôi.
Chủ này tụng một hồi trăm tám, (180)
Cho kẻ kia ăn uống khỏi liền.
Cầu gì thời cũng được lên,
Mạnh chung chi hậu sinh bên cõi người.
Bồ-đề quả lên ngôi Bất-thoái.
Này Mạn-thù giai gái nào hay.
Dược-sư thờ kính làm thầy,
Chủ này trì tụng đêm ngày chớ quên.
Này Thất-ly thiện duyên nam nữ,
Hiệu Dược-sư chuyên giữ sớm ngày.
Xia răng súc miệng đánh tay,
Hương hoa nghề nhạc cúng rầy tượng kia.
Kinh sách nọ chăm nghề biên chép.
Lòng thụ trì giải quyết nghĩa hay,
Thời nên kính vái làm thầy,
Mọi đồ thụ dụng hằng ngày cúng giáng.
Nhờ Phật tổ siêng năng bảo hộ.
Quả bồ-đề có thừa nguyện lên.
Ngôi đồng-tử mới liền năm nữ,
Lậy Thế-tôn Thất-ly xin thề.
Tôi sau phương tiện mọi nghề,

Khiến người nam tử giúp bề nữ nhân.
Khiến nghe thấy phương danh đức phật,
Vì có người ngủ gật say mê.
Danh hiệu phật tôi kể vào gáy
Gắn lỗ tai nghe thấy tỏ tường.
Khẩu đầu lấy đức Thế-tôn,
Kinh này hoặc kể chuyên môn tụng trì.
Hoặc có kẻ biên vì người nói.
Hoặc có người viết giỏi mượn biên.
Một lòng cung kính tôn nghiêm.
Hương hoa anh lạc chàng phan mọi loài.
Lòng thành kính cúng rồi lại lấy.
Gắm vóc kia làm đầy đựng liền.
Chốn nào cao sạch thời yên,
Bấy giờ có bốn thiên vương bạn bè.
Nghìn thiên chúng đều về chốn ấy,
Cùng rạng kính ai nấy giữ gìn.
Mạn-thù bạch đức kim-tiên,
Dược-sư kính hiệu trời lên chốn nào.
Vì có kẻ biên sao tụng giữ,
Nhờ đức kinh hoành tử không cần.
Sợ chi những ác quỷ thần,
Hoạt kỳ tinh khí chúng nhân đó mà.
Nếu có kẻ phải ma bắt vía,
Không việc gì mất mẻ yên vui.
Thế-tôn phật bảo rằng thời,
Mạn-thù người nói những lời phải sao.
Hoặc nam nữ kẻ nào cúng rạng,
Phật Dược-sư hình tượng nên làm.
Đề nơi thanh tịnh từ am,
Hương hoa các thức chàng phan chốn này
Cùng như thế bày ngày bày tối,
Thụ bát phần trai giới bản hồi.
Mọi đồ thanh tịnh ăn nhai,
Nước hoa tắm gội áo quần năng thay.
Lòng chẳng chút mảy may câu trược.

Bụng cũng đừng hại ngược người ta.
Hữu tình mọi kẻ gần xa,
Đem lòng thân ái như là anh em.
Rồi dành trống dành chiêng di nhiều,
Độc tụng kinh đa thiêu tùy linh.
Nghĩa kinh nhớ nghĩ phân minh,
Nhớ rồi riền thuyết xa gần đều nghe.
Tùy lòng muốn mọi bề đều loại.
Cầu sống lâu sống mãi không già.
Cầu giàu thời của dễ đa,
Cầu quan thời được lên tòa quan sang.
Hay lòng muốn cầu nam cầu nữ,
Thời phát cho chúng tử rịu ràng.
Vi rù có kẻ mơ màng.
Chiêm bao thấy sự bất tường hiện ra.
Hoặc chim sa hay là cá nhầy,
Chồn gia cư năng thấy chẳng lành.
Người kia nên phải chán thành,
Mọi đồ cũng rạng tượng hình Lưu-ly.
Những ác tướng mắt đi chẳng thấy
Lại yên vui dầu dấy lo gì.
Vi rù thủy hỏa tai nguy,
Hồ lang sư tử hung bi độc xà.
Hay là hoặc sinh ra rắn rết,
Ruồi muỗi cùng bọ rệp đáng lo.
Bằng nay niệm Phật nhỏ to,
Mọi loài ác tướng đều cho khởi liền.
Vi lại gặp nước bèn xâm lấn,
Giặc cướp kia trốn tránh chẳng rời.
Thế mà ức niệm Như Lai,
Hết đều giải thoát chẳng ai hại gì.
Này Thất-Lý nữ nhi nam-tử,
Hết số mình bất sự rư thiên.
Đêm ngày lòng những cầu chuyen,
Qui y Phật pháp thụ bèn giới này.
Kẻ ngũ giới kẻ nay n-ột chục,
Tứ bách kia là bậc thượng thắng.
Hai trăm rưỡi ấy giới tang,
Năm trăm giới ấy về dưng phạm ni.
Những giới ấy hoặc khi phá hủy

Tội lỗi kia sao nghĩ lo buồn.
 Bằng hay niệm phật Thế-Tôn.
 Cùng rằng cung kính ba đường khỏi ngay.
 Hoặc kẻ nữ đến ngày sinh nở,
 Chịu khổ đau ai đỡ cho mình.
 Bây giờ kẻ ấy chỉ thành.
 Được Sư phật tổ phương danh niệm đồn
 Thời bệnh khổ chảnh còn một tí,
 Mà sinh con hoan hỉ mỹ miều.
 Trăm ngàn người thấy cũng yêu.
 Khỏi bề quan-sát đặt điều sai cam.
 Liền khi ấy Át-nan đứng dậy.
 Phật bảo rằng ta lại xưng dương.
 Được-Sư công đức phi thường.
 Thâm thâm hành xứ mọi đường khó thay
 Người tin được lời này chẳng tá,
 Ông Át-Nan vàng giả bạch liền.
 Khế kinh phật, nói muôn nghìn,
 Tôi không nghi hoặc là xin thế này.
 Thần ngữ ý của thầy thanh tịnh,
 Nhật nguyệt kia khôn sánh vững vàng
 Núi cao còn lúc tan hoang.
 Lời thầy má nói mọi nường không sai.
 Thế-Tôn bảo này loài nhân chúng,
 Bề thiên căn lăm đồng chưa đầy.
 Hoà nên nghe thấy lời này.
 Đem lòng suy nghĩ đặt bày hồ nghi.
 Rằng sao niệm Lưu-ly phật hiệu,
 Được phúc rư chẳng thiếu lợi gì.
 Thế là bất tín ngu si,
 Lại thêm phỉ báng thị phi mọi lời
 Những kẻ ấy lạc loài mấy kiếp.
 Át-nan ơi vì biết thụ trì.
 Một lòng tin niệm không nghi
 Mà còn sa đoạ thế thì lẽ dẫu.
 Phật lại bảo mấy câu ta nói,
 Mà người hay tin giải thụ trì.
 Biết rằng là bởi phúc uy.
 Thanh-Văn Độc-Giác có khi chưa tường.
 Từ Bồ tát hoặc thường có tỏ,

Át nan ơ rất khó thân người.
Khó lòng cung kính ba ngôi.
Được-Sự phật hiệu nghe thời khó thay.
Át-nan ạ kia này Phật-Được
Kể vô biên mọi chước rộng tài.
Đời ta một kiếp rất rài,
Vi rù kiếp nữa nói lời khôn xong.
Ở trong chúng có ông Bồ-tát.
Gọi tên là Cứu-Thoát quý liền.
Cúc cung tay chấp bường lên,
Khẩu đầu bạch đức Thế Tôn sau này.
Hoặc có kẻ thơ ngây gây yếu,
Hoặc có người uổng yếu gian nguy.
Chẳng hay ăn uống tí gì,
Rào trong cồ hống vị tí đã hư.
Hoặc kẻ ấy thấy chư phương âm,
Quý sử kia mọi đàm hiện tiền.
Mẹ cha lòng cũng chẳng yên.
Bạn bè thương tiếc anh em xụi xùi.
Kẻ yếu ấy ở nơi ngoạ bệnh.
Quý sử kia lại rần hồn đi.
Đến nơi mình phủ một khi,
Thần vai mình đã đứng quý ở bên.
Mình trước có làm lên tội phúc,
Thần kia đều biên lục hẳn hoi.
Hết đem giảng trước phật đài,
Bấy giờ mình chúa gọi người thôi tra.
Cứ tội phúc xưa mà xử đoán,
Vi kẻ kia có bạn tốt lành.
Bấy giờ vi kẻ bệnh nhân,
Thỉnh mời tăng chúng tụng kinh đốt đèn.
Phan tục mạnh cao huyền năm sắc,
Thời kẻ kia thần thức được về.
Khác nào như giấc ngủ mê.
 Tỉnh rồi lại nhớ mọi bề âm-tì.
Hoặc nhất thất hoặc khi tam thất,
Hay ba năm từ cứu nhật rồi
Thế mà lại được thanh thoi.
Như trong giấc mộng nhờ lời chiêm bao.

Biết tội phúc ti hào báo ứng,
Thời từ nay một mực thảo hiền.
Này này ấy thế cho nên,
Thiện nam tín nữ chớ quên hiệu ngài.
Phải cứng rạng Như-lai cầu phúc.
Hoặc giàu nghèo tùy phúc thừa nên.
Đức Át-nan bạch liền Cứu-thoát,
Tụng Dược-sư thời phép thế nào ?
Phan đảng tục mạnh làm sao,
Ông nên giải quyết thế nào cho mình.
Cứu-thoát bạch hữu tình bệnh thể,
Muốn khỏi ngay làm lễ bảy ngày.
Bảy đêm sám hối làm chay,
Mọi đồ tư cụ cúng rầy Bát-sô.
Ngày đêm phải sáu giờ hành đạo,
Trước Thế-lộn tượng giáo cúng rạng.
Kính này đọc tụng như thường,
Bốn mươi chín lượt tổ tường chớ quên,
Mình dâng nén sáp đốt lên,
Bốn mươi chín ngọn đèn bên tượng này.
Tượng làm bảy cỡ so tầy,
Mỗi pho trước mặt lại bảy thất dăng.
Đèn làm rạng xa luân to lớn,
Kề trước sau bốn chín ngày giờ.
Quang minh chẳng lúc nào ngơi,
Xanh vàng các sắc lựa thời may phan.
Bốn mươi chín tay gang tròn trắn,
Mua mọi loài tạp mạnh phóng sinh.
Bao nhiêu ách nạn tan tành,
Quỉ ma kia chẳng giám gần nhiều nương.
Cứu-thoát bạch Át-nan vì thử,
Sát-đế kia thiên tử trị vì.
Hoặc là gặp lúc tai nguy.
Nhân dân rịch lệ nước thì tan hoang.
Vì lại gặp nước bên xâm lấn,
Hoặc ngôi sao lăm bấn gở thường.
Nhật trùng nguyệt thực phong sương,
Nơi thời ngập lụt nơi thời hạn khô.

Bạc Sát-đế bấy giờ lo nghĩ
Ta nên ra phúc chỉ mọi nhường.
Hữu tình mọi kẻ yêu thương,
Rồi ra ân xá ngục trường tù nhân.
Thỉnh tăng chúng tụng kinh như trước,
Phật Được-sư hình tượng cũng ràng.
Mọi đồ thanh tịnh trang nghiêm,
Nur-lai ủng hộ vững vàng thiện căn.
Trong quốc giới tỉnh thành yên ổn,
Gió mưa kia mọi chốn điều hòa.
Được mùa phong túc âu ca,
Mọi bề dân chúng đều là yên vui.
Trong nước lại hết loài ác bạo,
Không Rược-soa quấy nhiễu mọi bề.
Những điều quái gỡ trước kia,
Tự nhiên biến mất ngôi vua vững vàng
Này hoàng-hậu cung-nương quận chúa,
Hay đông-cung lễ phụ đại thần.
Hay là quan thuộc thứ dân,
Gặp khi tật bệnh trăm phần đắng cay.
Thời nên dựng phan này ngũ sắc,
Phóng sinh linh từ phúc mọi đều.
Hương hoa khuya sớm tán thiên,
Bệnh căn theo ngọn thủy chiều chảy xuôi
Át-nan bạch rằng thời Cứu-thoát,
Kẻ thiện nam Bồ-tát mọi lời.
Bệnh nhân khi đã tắt hơi,
Nhẽ đâu mà lại tái hồi dương gian
Cứu-thoát bạch ngài quên không nhớ.
Đức như-lai nói ở kinh này.
Chín đường hoạnh tử vậy vậy,
Cho nên tục mạnh phan này phải treo.
Vì thế phải tu nhiều phúc đức,
Thời tiêu tai thọ lực ruyền tràng.
Át-nan lại hỏi tổ tướng,
Chín đường hoạnh tử mọi phương thế nào.
Cứu-thoát bạch thấp cao mọi nhẽ,
Loài hữu tình bệnh thể nhỏ nhen.
Thuốc thang không kể đoái nhìn,
Vị rú có kẻ đến xin trị điều.

Thầy mờ mịt cho liều thuốc trái,
Thật mạnh còn mà phải thác oan.
Hoặc là mê tin thể gian,
Tà ma ngoại đạo quang tiên có đồng.
Nhưng huyền hảo thánh-ông cho phúc,
Đem lòng tà xui dục kẻ ngu.
Hoặc đi bói toán các thầy,
Xát loài sinh mệnh tế nay tà thần.
Hoặc lại gọi vu nhưn hồi rí.
Bảo rằng cầu thọ kỷ sống lâu.
Mọi đường phúc chẳng thấy đâu,
Trăm năm khó khỏi vạc rầu ảm tỵ.
Hoạnh thứ nhất nói thì đã hết.
Hoạnh thứ hai vương pháp gia hình.
Thứ ba điền liệp hữu tình.
Đam râm ngộ tửu bỏ mình như chơi.
Hoạnh thứ tư phải nơi lửa cháy.
Hoạnh thứ năm trôi trảy giang hà.
Sáu kia hoặc phải độc xà.
Hoặc loài ác thú hay là hồ-lang.
Hoạnh thứ bảy mọi đường xa ngã.
Hoặc phải nơi gạch đá đè mình.
Tám kia những kẻ vô tình,
Phải liều thuốc độc mạnh căn đi đời.
Hoặc gặp phải cô người trù trở,
Quỉ khởi kia thu vĩa bắt hồn.
Chín kia mọi kẻ bần hàn,
Vì đường cơ khát nên thương thiết thòi.
Ấy lược nói những nhời phật tổ.
Như các kinh mọi chỗ còn nhiều.
Chín đường sơ lược bấy nhiêu.
Ví dụ rộng nói mọi điều rài thay.
Diệm-ma chúa ngôi này quyền giữ,
Sở thể gian sinh tử trẻ già.
Hữu tình mọi kẻ người ta,
Phạm điều ngũ nghịch ông cha khinh nhờn.

Chẳng cung kính tôn nghiêm Tam-bảo,
 Nghĩa từ thầy điên đảo ngược xuôi.
 Thành nhân dạy chẳng nghe lời.
 Bấy giờ riệm chúa tùy người trọng khinh.
 Hoặc bắt vĩa gia hình tức khắc,
 Thế cho nên ta nhắc mọi loài.
 Nhiên đăng tạo tướng tu trai,
 Phóng sinh tu phúc, phúc lai hạn trừ.
 Ở trong chúng bấy giờ đại hội,
 Mười hai thần tên gọi Rược-soa.
 Bảo rằng đại tướng ti-la,
 Cùng ông phật-chiết kê ra tỏ tường.
 Mê-khi-la cùng nhường an-đề,
 Át nễ-la sách-đề riu ràng.
 Đạt-la tướng ấy uy cường.
 Ba-ti đại tướng nhiên đường thần thông.
 Ma-hồ-la cùng ông Chân-đạt,
 Chiền-đồ la ti yết dò mà.
 Mười hai thần tướng Được-soa.
 Mỗi ông quyền thuộc đều là thất thiên.
 Liền khi ấy đều lên làm lễ,
 Bạch phật rằng mọi kẻ chúng tôi.
 Ôn nhờ phật đức tài bồi,
 Được-sư danh hiệu nay thời được nghe.
 Rầy chẳng giám ham mê thói rữ,
 Lũ chúng tôi xin giữ một lòng.
 Đến ngày mạnh tận số chung.
 Qui y tam bảo thề cùng đảm đương.
 Hoặc có kẻ làm đường nghĩa lợi,
 Lũ chúng tôi xin tới hộ liên.
 Hoặc là quốc ấp ràn biên,
 Hoặc nơi bình độ hay miền sơn lâm.
 Vỹ có kẻ biết chăm biết chỉ,
 Kính Rược-Sư yên trí chốn nào.
 Hoặc là có kẻ thanh tao,
 Được-Sư danh hiệu ca rao luôn mồm.
 Biết cung kính tôn nghiêm phật tổ,
 Lũ chúng tôi ủng hộ người này.
 Cầu gì thời cũng được ngay,
 Mọi điều khổ nạn gió bay mai ngoài.

Mạc nhân chúng có người tật ách,
Cầu tiên tại cũng rất dễ ràng.
Kinh này đọc tụng như thường.
Lấy năm sắc lụa tã tường tên tôi.
Mọi đồ sửa soạn xong rồi,
Vây sau giải kết những lời oan khiên.
Tiền khi ấy phật khen ông Rước.
Lành vậy thay đại tướng Dược-soa.
Lũ người báo đức Bạc-già.
Đức An như thế thật là thủy chung.
Biết lợi ích mọi vùng nhân thế,
Giữ yên vui mọi kẻ hữu tình.
Át nan bạch phật phân minh.
Kinh này pháp hiệu phương danh là gì.
Chúng tôi vâng biết thụ trì,
Hoặc sau có kẻ còn nghi chưa tường.
Phật mới bảo mọi đường giải quyết,
Pháp môn này danh thuyết Dược-Sư.
Riệt danh thần tướng hộ trì,
Riệt danh thần chú bạt trừ tai ương.
Ấy sau trước mọi đường là thế,
Chúng người nên tin để thụ trì.
Bấy giờ đại đức hùng bi,
Dược-Sư công đức nói thì đã xong.
Bạc thanh văn cùng ông Bồ-tát.
Cả thiên long nại lạc mọi loài.
Quý thần nhân chúng ai ai,
Nghe lời phật nói tin vui phụng hành.

CHUNG

Bài tự tình của người dịch.

Bề trần sóng gió dưng dưng,
 Trông về Cực-lạc nghìn trùng bao la
 Xót sinh ra cõi Ta-bà,
 Gặp đời tượng quý hòa ra thiết thời.
 Tuổi đời xấp xềnh ba mươi,
 Kể bề học thức kém người ngàn phân.
 Đã cam lãnh giấu hồng trần,
 Không mòn dầy cũng kinh luân nghiệp nhả.
 Nhời vàng sẵn tọng đa la,
 Thiện căn tức thực xưa là hoặc lên.
 Kiếp này hội ngộ kỳ duyên,
 Phương lân vô hạn vong niên đề huề.
 Long-xuyên một giải gần kề,
 Nòng-giang điện thủy đi về tiện nơi.
 Thư hiền bút pháp vẽ vời.
 Được-sur kinh điển ra lời quốc âm.
 Còn e ý sót nghĩa nhằm.
 Giàm mong những bậc cầm tâm vọng bình.
 Kinh này ý nghĩa phân minh,
 Phật kia vì kẻ hữu tình nói ra.
 Cầu sao được vậy đó mà,
 Lên chưởng cốt ở lòng ta chí thành.
 Khuyên người đỉnh lễ xưng danh,
 Tai ương kia cũng tan lành ra gio.
 Ai người in cũng phát cho.
 Phúc duyên người ấy rất to khôn cùng.
 Hiện người mãn nguyệt từ rung.
 Ý vương chính-giác thần thông khôn lường.
 Nước người thuần những kim cương.
 Lưu-ly làm đá lát đường người đi.
 Ta nên tin niệm thụ trì.
 Mai sau nước ấy ắt thì được sang.
 Đồ ăn thức mặc sẵn sàng,
 Trần phàm xa cách vẻ vang trăm phần.
 Mấy nhời kính cáo đồng nhân.

XA MÔN TRẦN BẢO CHỨA TỬ-YÊN